

Principper og grænsebetingelser for et nyt rumprogram.

Fra **LaRouchePAC**
Fredagswebcast, 13. maj 2016

Ogden: Hr. LaRouche understregede i en samtale fra tidligere på dagen, at folk ofte stiller alle de forkerte spørgsmål, og så overbeviser de sig selv om, at de kan finde frem til svarene på disse spørgsmål, selvom de ikke engang ved, hvad de egentlig vil spørge om. Der er intet bedre eksempel på dette end vores tilgang til undersøgelsen af universets natur og udforskningen af rummet. Som folk nok er klar over, har Kesha Rogers i meget lang tid og meget højlydt bragt dette på banen. Denne uge har hun sammen med Benjamin Deniston sammensat et politisk program, som blev offentliggjort på hjemmesiden LaRouchePAC.com, under en ny kampagneside, som lige er blevet lagt op. Kesha kan selv sige mere om det, men et af omdrejningspunkterne på den nye kampagneside er Kinas igangværende arbejde med at søge efter de rigtige spørgsmål. Hr. LaRouche lagde stor vægt på, at de næste to år er af afgørende betydning, da Kina indenfor denne tidshorisont vil begynde at udforske månens bagside. Dette er en del af det fortsatte kinesiske Chang'e-program. Og forudsat at vi kan undgå en eller anden altødelæggende krise – hvis vi kan afværge, at tredje verdenskrig bryder ud, eller en lignende katastrofe – vil vi ifølge Hr. LaRouche gøre opdagelser som resultat af udforskningen af månens bagside, der vil bryde med alt det, vi troede, vi vidste om månen, universet og vores forhold til disse.

Altså vil jeg gerne, Kesha, invitere dig til at uddybe disse problemstillinger.

Kesha Rogers: Klart, mange tak, Matt. Først vil jeg gerne oplyse, at det politiske program, som Ben og jeg har skrevet, »Principper og grænsebetingelser for et nyt rumprogram (Principles and Boundary Conditions of a New Space Program)«, kan findes her på siden (LaRouchepac.com – red.). Og dernæst vil jeg gerne invitere folk til at deltage i en kommende dialog med Ben og mig omkring dette program. Men jeg vil gerne vende tilbage til den diskussion vi havde før denne udsendelse med Hr. LaRouche, der omhandlede det samme, som vi gerne ville vise med dette skrift, nemlig at der ikke findes en deduktiv eller praktisk metode til at finde ud af, hvad vores solsystem er, eller hvad vi mangler at opdage om det. Vi mangler stadig at opdage, hvilken orden der ligger bag vores solsystem. Og den orden kan vi kun forstå, hvis vi også forstår indbegrebet af menneskets sind, og hvem vi er som mennesker. Den udfordring, der har været, de fejl, der er sket, og den mangel på kompetence, der har rådet omkring udforskningen af rummet, hænger sammen med dette. En ting, vi diskuterede, og som jeg mener, er afgørende, er vores manglende forståelse af, hvad et rumprogram egentlig er; et veludformet rumprogram. Man havde tragiske ulykker i den tidlige del af rumprogrammet, f.eks. den, der skete i forbindelse med den planlagte opsendelse af Apollo 1 raketten, hvor Gus Grissom, Ed White og Roger Chaffee på tragisk vis omkom. Og i det lys må man reflektere over, hvordan mennesker som disse, da de indskrev sig i programmet, var parate til at ofre deres liv for at fremme menneskeheden forståelse af dens rolle i solsystemet. Det er samme form for offer man ser soldater gøre, når de går i felten; de ved, det er med livet som indsats. Men det leder tanken hen på, hvad vi endnu ikke forstår, og hvad det er, vi kommer til at opdage.

Og derfor mener jeg, det er så vigtigt at se på det nye kapitel, som Kina er ved at skrive menneskeheden ind i, i forhold til solsystemet og galaksen. De er ved at bringe menneskeheden som art, der rejser i rummet, op på et helt nyt niveau gennem deres udforsknings- og udviklingsprogram i forhold til månen, specielt bagsiden af månen. Og når man ser

på dette, kan man se, hvordan mange prøver at forstå den rolle, vi har i solsystemet, og den rolle, som rumfarten spiller for menneskeheden, gennem deduktive metoder. Og det fik mig til at tænke tilbage på Krafft Ehrickes ide om, hvorfor rumfart er så vigtig. Han var ophavsmanden til ideen om, at det er af eksistentiel betydning for menneskeheden at forstå sig selv som en interplanetarisk art, hvilket han kaldte menneskehedens »udenjordiske imperativ«. Følgende citat stammer fra ham: »Ideen om at rejse i rummet bærer en enorm betydning, fordi den udfordrer menneskeheden på så godt som alle områder, både i forhold til dens fysiske og åndelige eksistens. Ideen om at rejse til andre himmellegemer er et tegn på det menneskelige sinds højeste form for uafhængighed og livskraft.«

Og jeg mener, det er det, der overgår menneskeheden lige nu; at vi bliver udfordret på alle områder. Det er det, der sker i forbindelse med eksistensen af vores rumfartsprogram; at vi bliver udfordret på alle områder, fysisk og åndeligt og omkring vores løfte til fremtiden. Og det er derfor, vi taler så hårdt mod de ekstreme angreb på rumprogrammet og indgrebet mod alt, hvad folkene i det amerikanske rumprograms kontrolcenter stod for, f.eks. Gene Krantz, der sagde, at vi lover at være vedholdende og kompetente. For der er intet vedholdende eller kompetent ved at tillade Obama at træde frem og afmontere og ødelægge vores rumprogram og gøre det til grin. Han promoverer et program, der er fuldstændig afkoblet fra virkeligheden, ideen om, at vi bare skal fange en asteroide, eller at vi skal sende et menneske med en enkeltbillet til Mars. Vi skal udvikle et marsprogram uden først at have en forståelse af galaksen som helhed eller af solsystemet som et integreret system, et system vi først skal forstå og lære at kende.

Problemet er, at det program vi havde før, er blevet lukket ned af Obama. Det handlede om at vende tilbage til at fokusere på at udvikle månen. Tidligere havde vi et program, der

handlede om at udvikle månen, fremsat af astronauter som f.eks. Harrison Smith, før Apolloprogrammet blev lukket ned. Ved afslutningen af Apollo 17 var Apollo 18, 19 og 20 allerede planlagt. Men de blev afskrevet, fordi vi forrådte vores løfte om et meningsfuldt rumfartsprogram og i stedet skiftede til et yderst uansvarligt program. Og derfor blev også risikoen for tab af liv forøget. Men vigtigere endnu – man kan sammenligne det med, hvad der skete i militæret – er spørgsmålet, hvad er det, vi giver vores liv til? Derfor må vi på ny vurdere, hvad meningen med vores rumfartsprogram skal være. Og den vurdering skal ske med udgangspunkt i at forsvare menneskeheden kreative identitet og menneskeheden som art. Og fokus må være, at vi skal ud og opdage, hvad det er, vi endnu ikke ved. Og kineserne udgør et fremragende forbillede for os, fordi de tager livet alvorligt. Og de er alvorligt engagerede i deres rumfartsprogram. Og så længe Obama er præsident – husk, at jeg har krævet hans afsættelse flere gange – men dette udgør denne præsidents største forbrydelse: hans nedlukning af rumfartsprogrammet.

Så jeg mener, det vigtigste spørgsmål er, hvad vi giver vores liv til. Denne nation har brug for et videnskabeligt spydspidsprojekt baseret på menneskeheden kreative udvikling. Og vi bliver nødt til at befri menneskeheden for den dumhed, som har overtaget befolkningens tankegang. Og rumfartsprogrammet er lige det, vi har brug for at befri menneskeheden. Vi har flere gange snakket om, hvordan den kreative kraft blev skænket til menneskeheden af Prometheus. Og det ser næsten ud som om, at Zeus har fået lov til at stjæle ilden tilbage fra menneskerne. Denne kreativitetens ild må gives tilbage til menneskerne igen, og hele befolkningen må opløftes til et niveau, der ikke er set før i historien. Vi må overveje, hvordan vi kan transformere den planet vi bor på, men det kan vi kun, hvis vi forstår, at jorden ikke er en isoleret planet. Som Krafft Ehrlicke siger, er den ikke et lukket system. Vi kan kun løse de problemer, vi står overfor: krig, hungersnød, sult osv. ved at vinde en dybere forståelse

af det solsystem vi er en del af. Og det der blev snakket om tidligere i denne udsendelse peger på, hvad det er der udgør den grundlæggende forskel mellem Kinas og Ruslands tilgang til måden, hvorpå vi må organisere os og samarbejder som menneskehed; og Obama-regeringens tilgang til politik; dens angreb på rumfartsprogrammet og dens march mod krig.

Det kommer vi til at diskutere yderligere i morgen, og jeg vil opfordre folk til at læse det politiske program, ikke som teknisk formidling, men fra et udgangspunkt omkring, hvad det er, der mangler i vores tænkning i dag. Hvad er det vi ikke ved, og hvad er det, vi bliver nødt til at opdage?